

معاد در قرآن و کتب عهدین (عهد قدیم و جدید)

سمیه کلهر

کارشناسی ارشد علوم قرآنی واحد تهران شمال

چکیده:

مرگ از آغاز خلقت بشر، همواره برای انسان‌ها به مثابه یک معما مطرح بوده و از همان ابتدا، نوعی اعتقاد به زندگانی پس از مرگ وجود داشته است. در نگرشی کلی به این اعتقادات، نقطه اشتراک خاصی در میان آنها مشاهده می‌گردد، مبنی بر این که انسان با مرگ نابود نمی‌شود بلکه جوهری لطیف - فاقد جرم، حجم و شکل - از او باقی می‌ماند که عموماً از آن به «روح» تعبیر می‌شود؛ گرچه در توجیه چگونگی بقای روح، اختلاف نظر وجود دارد.

مقاله حاضر، با تمرکز بر ادیان الهی یهود، مسیحیت و اسلام، در کاوش این بن‌مایه اعتقادی، تبیین می‌دارد که ادیان مذکور در خصوص حتمیت مرگ و حیات پس از آن اتفاق نظر دارند اما در خصوص برخی مسائل مربوط، اختلاف دیدگاه وجود دارد.

واژه کلیدی: معاد.

منابع و مأخذ

قرآن کریم.

کتاب مقدس.

آشتیانی، جلال الدین. تحقیقی در دین مسیح. تهران: نشر نگارش، ۱۳۷۸.

ابن منظور. لسان العرب المحيط. بیروت: دارالجیل و دار لسان العرب، ۱۴۰۸.

انجیل برنابا. ترجمه مرتضی فهیم کرمانی. بی‌جا. چاپخانه پیک ایران، ۱۳۴۶.

طباطبایی، سیدمحمدحسین. خلاصه تعالیم اسلام، قم: انتشارات دارالتبلیغ اسلامی، ۱۳۵۴.

- مباحثی در وحی و قرآن. بی‌جا. بنیاد علوم اسلامی، ۱۳۶۰.

ظفرالاسلام خان. التلمود تاریخه و تعالیمه. بیروت: دار النفائس، ۱۹۷۲.

عروسی حویزی، عبدعلی بن جمعه. تفسیر نور الثقلین. قم: مطبعة العلمیه، ۱۳۷۰.

قرشی، سیدعلی اکبر. قاموس قرآن. تهران: دارالکتب الاسلامیه، ۱۳۶۴.

کهن، راب. ا. گنجینه‌ای از تلمود. ترجمه امیر فریدون گرگانی، تهران: بی‌نا، ۱۳۵۰.

نهج البلاغه. ترجمه سیدعلی نقی فیض الاسلام. تهران: انتشارات فیض الاسلام، ۱۳۷۶.

هاکس، جیمز. قاموس کتاب مقدس. تهران: انتشارات اساطیر، ۱۳۷۷.